

[Hans Rasmussen.]

og virksomhedsledelser, der vil give sig i kast med at føre sådanne nye ideer ud i livet. Skal vi derfor i denne samling gennemføre dette lovforslag i forbindelse med bestemmelser om sociale fonds, bør forskellige af lovparagrafferne have mere fasthed, uden at jeg dermed skal insistere på en almindelig statsdirigering af udbyttedeling og sociale fonds.

At det radikale venstre vil fremme tanken understøttet af en lovgivning, må vel også betyde, at man heller ikke i det radikale venstre mener, at løsningen ligger på det helt frivillige område, og jeg ser derfor ikke rettere, end at dette lovforslag, når der foretages visse ændringer og tilvejebringes noget større fasthed i visse bestemmelser, som socialdemokratiet har påpeget, nok skulle kunne føre til en fornuftig og praktisk løsning, uden at en lovgivning af denne karakter anvendes som kastebold for politisk stillingtagen.

Med disse betragtninger skal jeg på mit partis vegne anbefale, at lovforslaget gøres til genstand for en grundig behandling i et udvalg.

Lorentzen: Som allerede sagt ved tidligere lejligheder er der i mit parti sympati for et lovforslag som det her fremsatte, idet det jo hviler på frivillighedens princip. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at en sådan lovgivning kan have sin betydning for fremtiden, idet også vi anser det for en af de store opgaver for samfundet at skabe gode overenskomster mellem arbejdsgiveren og dem, der arbejder i virksomheden.

Men det er klart, at for at det kan få en fremtid, må der gives nogen skattelettelse, og en sådan skattelettelse er også knyttet til det foreliggende lovforslag. Der hersker hos mange den forestilling, at det at være aktionær i dag er noget voldsomt strålende, men ser man på de aktieselskabsregnskaber, som offentliggøres, lægger man mærke til, at staten og kommunerne gennemsnitlig tager halvdelen, fuldt ud det samme beløb, ja, undertiden mere end det, aktionærerne får. Når man dernæst betænker, at aktionærerne som regel beskattes til ca. 50 pct., forudsat at det er aktionærer, der har større formue eller indtægt, er det jo ikke nogen ringe forretning for staten, at der eksisterer

aktieselskaber med god rentabilitet. Nej, aktionærer er såmænd ikke et glubsk folkelærd.

Som sagt, hvis lovgivningen kan hvile på frivillighedens grund, kan vi fra vor side, som vi tidligere har tilkendegivet, se med sympati på den; men skal der tvangsforanstaltninger til — jeg tror ikke, det egentlig er socialdemokratiet, der kan gøres ansvarligt derfor, men det ærede medlem hr. Hans Rasmussen stillede i udvalget et forslag, der gik ud på, at når aktionærerne havde fået 5 pct., skulle resten deles ligeligt mellem aktionærerne og arbejderne i den forstand, at halvdelen af det, der var over 5 pct. i udbytte, skulle udloddes til sociale fonds — kan jeg straks erklære, at mit parti i hvert fald ikke kan give tilslutning.

Poul Møller: Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, genfremsættes dette for at få de i forrige samling stedfundne udvalgsforhandlinger i gang på ny, og sådan må det naturligt være, når man i et udvalg har set, at der er interesse for en tanke. Det viste sig jo både i fjor og i forfjor, at det ikke skulle være umuligt at opnå et forlig om en fornuftig udvidelse af de regler, der i dag findes i vor skattelovgivning og andre steder om virksomheders mulighed for at give arbejdere og funktionærer andel i virksomhedernes overskud.

Jeg vil gerne sige, som jeg sagde i fjor, at den konservative folketingsgruppe naturligvis er villig til at fortsætte disse forhandlinger. For os er det vigtigt, at den ordning, der træffes, bliver, om jeg så må sige, en løs ordning, at man ikke lægger det fast i en bestemt form, men at man individuelt fra virksomhed til virksomhed kan tale sig til rette om den ordning, som man i den pågældende virksomhed føler bedst svarer til de behov, arbejdere og funktionærer ønsker tilfredsstillet. Vi lægger også vægt på, som vi har gjort det tidligere, at ordningen bliver af frivillig karakter, således at man giver mulighed for en friere udvikling ude omkring på arbejdsmarkedet og vi får erfaringer for, hvorledes det går under en sådan frivillighed, og at frivilligheden får et incitament, som der ikke er i øjeblikket, gennem skattepolitiske begunstigelser for de virksomheder, der griber sagerne således an, at de sikrer arbejdere